

АГНЕСКА СТЕЛЬМАШИК

ХРОНІКИ АРХЕО

Скарб атлантів

© 2014

Ілюстрації: Анна Павловна Коваленко

Хрѣнікѹ
АрхеО

УДК 087.5+82-93

С 79

Ідея серії: *Агнешка Собіх та Агнешка Стельмашик*

Текст: *Агнешка Стельмашик*

Ілюстрації: *Яцек Пастернак*

Переклад: *Ірина Шевченко*

Літературне редагування: *Марина Александрович*

Коректура: *Марина Гетманець*

Верстка: *Микола Леонівич*

This publication has been supported
by the ©POLAND Translation Program

Усі права застережено. Відтворювати будь-яку частину цього видання у будь-якій формі та в будь-який спосіб, зокрема електронно, без письмової згоди правовласників заборонено.

Перекладено за виданням: Agnieszka Stelmaszyk. Kroniki Archeo. Skarb Atlantów. Warszawa : Wydawnictwo Zielona Sowa, 2013.

© Copyright for text by Agnieszka Stelmaszyk

© Copyright for illustrations by Jacek Pasternak

This translation of Kroniki Archeo. Skarb Atlantów is published by arrangement with Wydawnictwo Zielona Sowa

The concept of the series: Agnieszka Sobich and Agnieszka Stelmaszyk

Підписано до друку 24.04.2018. Формат 60×90/16.

Папір G-Print Smooth. Умовн. друк. арк. 19,35.

Чорні вівці

Адреса для листування:

а/с 274, м. Чернівці, 58032

Видавництво «Книги – XXI»

тел./факс: +380 (372) 586021, моб. +380 (98) 7150181

booksxxi@gmail.com

books-xxi.com.ua

Свідоцтво про державну реєстрацію

ДК № 5259 від 16.12.2016 р.

ISBN 978-617-614-207-2

© Книги – XXI, видання українською мовою, 2018

© Ірина Шевченко, переклад, 2018

АГНЄШКА СТЕЛЬМАШИК
ІЛЮСТРАЦІЇ ЯЦЕКА ПАСТЕРНАКА

ХРЕНІКИ АРХЕО

Книга 2

Скарб атлантів

Переклала з польської Ірина Шевченко

глава I

У пазурах страху

– Джиме, посунься! – зашепотів Мартін придушеним голосом.

– Уже нема куди! – відповів брат.

– Вона не повинна нас побачити!

– Ауч! Ти встромив рапіру мені в ногу! – зашипів Джим.

– То посунься! Зараз вона зайде, і нас знайдуть!

Джим підібгав ноги.

– Ох тут і темно! І душно! – зітхнув він.

– Якби ти вранці переодяг шкарпетки, тут хоча б так не смерділо! – Мартін затис пальцями носа.

– Ой, та ну! Вони були ще чисті! – захищався Джим.

– Та тихіше ти! Я чую кроки, – Мартін урвав суперечку.

Тієї ж миті почувся зловісний скрип дерев'яних сходів.

– Я в щось заплутався, – застогнав Джим. За хвилину він уже шарпався в якійсь тканині. – Ти не міг знайти кращу схованку?! – з докором поглянув на брата.

– Ця схованка найкраща! Тут вона нас не знайде! – хвально вато прошепотів Мартін.

І справді, в цій темряві єгипетській було видно лише блискучі білки очей близнюків.

– Де ви? – зовсім близько пролунав різкий неприємний голос.

Джим і Мартін майже не дихали. Вони чули наближення кроків...

Спітнілою долонею Мартін стиснув руків'я рапіри.

– Рано чи пізно я все одно вас знайду, тож краще вийдіть самі! – закликав той самий грізний голос.

Хлопці знали, що цього разу їм точно буде непереливки.

Від страху в Джима пересохло в горлі. А на додачу навколо кружляла пилюка і жадливо лоскотала йому в носі... Він намагався стримати чихання, але інстинкт був сильнішим за нього, і за мить пролунало гучне, потужне «апчхи».

Мартін зблід.

Їхня ідеальна схованка перестала бути схованкою...

Двері старої обшарпаної шафи різко розчахнулися, і вони побачили перед собою розлючене обличчя потвори, вкрите клейкою масою...

– А-а-а-а-а! – заверещали перелякані близнюки.

– А от і ви! – потвора налетіла на них із силою урагану.

Бридкий клей стікав з її обличчя на Мартіна, який досі верещав.

– Це мала бути моя найщасливіша відпустка! – прошипіло страховидло, трусячи світлими пасмами. – І як я через вас виглядаю?

– В цілому добре, – вичавив Мартін із себе нещирю посмішку.

– ДОБРЕ?! – страшна істота закипала від люті.

– У вас просто суперсукня, – Джим спробував урятувати ситуацію, хоча насправді легенька сукня була вся залита зеленою субстанцією.

Хоча пані Офелія й не була справжньою потворою, але в цю хвилину здавалася страшенно злою.

– Хто з вас це зробив? – вона показала блакитну пластикovu пляшечку. – Хто влив до мого крему для засмаги цю зелену бридоту? Що це за лихо?

– Це лише фарба, вона швидко зійде! – запевнив Джим. – Але це зробили не ми, – додав він одразу, як завжди, коли вони з братом щось утнуть.

– А кому б іншому спала на думку така дурниця?! – пані Офелія не мала жодних сумнівів, що бачить перед собою винуватців.

– Е-е-е-е... – заїкався Мартін, – тут тільки в Ані є фарби... – він кинув на пані Офелію досить красномовний погляд.

– Я вже знаю, кого повинна покарати. Хутко на кухню! – пані Офелія різким жестом вказала напрямок. – Як покарання – вимієте підлогу! А я тим часом піду в душ. І коли повернуся, підлога повинна сяяти! – наказала вона.

Джим із Мартіном глибоко зітхнули. Вони знали, що стару теракотову підлогу в кухні треба чистити великою огидною щіткою...

– Може, Алкмена поміє її за нас, – буркнув з надією Джим, маючи на увазі симпатичну господиню пані Заркадакіс, власницю будинку, в якому мешкали Островські та Гарднери.

– Алкмена вам точно не допоможе! Я попереджу її! – відповіла Офелія, яка саме зникла у ванній кімнаті. Вона, мабуть, мала якесь шосте чуття, бо завжди все чула та передбачала.

На жаль, пані Офелія не передбачила тільки одного: що зелену фарбу дуже важко змити зі шкіри. З іншого боку, близьнюки мали досить часу для миття підлоги. Вони заздрили Мері Джейн, Ані та Бартекові, які сиділи на пляжі біля сапфірового моря й добре проводили час, бо власне для того всі й приїхали цього літа на Крит...

глава II

Таємні дослідження

На палубі яхти, що заходила до порту в грецькому Піреї, зазвонив супутниковий телефон. Стрункий елегантний чоловік відразу впізнав номер, який з'явився на дисплеї.

– Знайшли? – спитав він без зайвих вступів та формальностей.

– Пане професоре, – відповів схвилюваний голос у слухавці, – здається, ми на щось натрапили. Виглядає як торговельний корабель, але зберігся тільки вантаж, деревина цілком уже згнила і...

– Який вантаж? – нетерпляче перервав професор.

– Цього конкретно не знаємо. Видно десятки амфор, але ще жодної не дістали. Наразі вивчаємо всі нутрощі «Селени». Пірнальники спустяться пізніше, коли впевнимся, що там безпечно.

– Добре, – погодився професор. – Сонар показав якісь аномалії? – швидко запитав він і нагадав: – Те, що ми шукаємо, може бути заховане глибоко в мулі.

– У нас була маленька аварія сонара, але тепер уже все в порядку, – розповідав голос у слухавці. – Поки що прилад не натрапив на щось незвичайне.

– Може, варто розширити зону пошуку, – припустив професор.

- Це збільшить витрати, – відповів йому співрозмовник.
- Хай тобі голова про фінанси не болять, цим займаюся я, – напружено промовив професор. – Наш спонсор дуже багатий та щедрий. Він інвестує будь-яку суму, але за умови, що статую буде знайдено!
- Зробимо все, що в наших силах...
- Буду у вас за кілька днів, – повідомив професор. – Я особисто ознайомлюся з ходом роботи й огляну знайдений кістяк. Привезу також найновітніший акустичний сканер. Він допоможе вам створити тривимірну картинку морського дна й полегшить пошуки.
- О, це добре, – розсміявся голос у слухавці, його радість була викликана радше повідомленням про сканер, ніж запланованим візитом досить суворого професора.
- І пам'ятай, – підкреслив науковець, – проводьте розшуки таємно. Я не хочу бачити там жодних небажаних свідків та витріщак! – різко кинув він і від'єднався.

ГЛАВА III

Зустріч в Акрополі

Афіна Пападопуліс стояла на вершині Акрополя біля входу до комплексу відомої святині. Ліворуч від неї була пінакотека, а праворуч – маленький храм Ніки, який увіковічував перемогу над персами.

Цього дня небо було безхмарним, а повітря – винятково чистим і прозорим. Афіна заслонила очі та вдивлялася в порт Пірея на горизонті. Професор Флемінг повинен бути вже на місці. Він приплив до Греції вчора й домовився зустрітися з Афіною на Акрополі, поблизу відомого Парфенону. Вона не мала жодного поняття, чому професор захотів зустрітися не в якомусь затишному ресторані, де подають холодні напої, а саме на верхівці цього пагорба, де роїлося стільки туристів, а температура сягала тридцяти градусів за Цельсієм. Але з того, що вона чула, професор був великим оригіналом і любителем старожитностей. Це пояснювало його бажання поговорити з нею саме в цьому місці.

«Може, він уже чекає мене», – подумала вона й повільно рушила в бік Парфенону. Чесно кажучи, вона ніколи не бачила професора й не уявляла, як його впізнати.

Акрополь

Вапняковий пагорб, що височіє над афінським полісом. Спершу це була природна оборонна фортеця, а в наступні століття пагорб став місцем культу. На ньому споруджено багато будівель сакрального характеру. На Акрополі міститься також скарбниця.

Пропілеї – монументальна брама, вхід до Акрополя.

Парфенон – храм, зведений на честь Афін Парфенос у 447–432 роках до нашої ери.

У східній частині святилища стояла дванадцятиметрова статуя Афіні скульптора Фідія. На її виготовлення витратили тонну золота й не менше тонни слонової кістки. Верхня частина стін Парфенону прикрашена чудовими різьбленими бордюрами.

Пінакотека – галерея картин. У ній було зібрано роботи найвідоміших грецьких художників. До наших часів жодна з них не збереглася.

Храм Ніки – святилище, побудоване в V столітті до н. е. на честь перемоги над персами.

Перикл

Жив у V столітті до нашої ери. Він був видатним афінським політиком і полководцем. За часи свого тридцятилітнього правління зміцнив афінську демократію та впровадив низку реформ. Після війни з персами відбудував знищені Афіни та порт у Піреї. Він був меценатом у мистецтві та науці. Зібрав навколо себе видатних філософів і художників. З його ініціативи на Акрополі було споруджено Парфенон, Пропілеї і багато інших монументальних будівель, у яких використано немало новаторських рішень. Будівництво він довірив таким відомим архітекторам, скульпторам та художникам, як Іктін, Каллікрат та Фідій. Перикл помер під час чуми, що лютувала в Афінах.

– Парфенон – це втілення концепції Перикла, – пролунав голос одного з багатьох екскурсоводів, котрий супроводжував групу спітнілих туристів. – Святиню на честь покровительки Афін було збудовано на важкодоступному пагорбі, щоб її було видно здалеку, а під час війни вона ставала сховком для мешканців міста, – розповідав екскурсовод, а туристи робили фотографії, знімали на камери й телефони.

– Боже, ці туристи, – Афіна похитала головою. – Прийшов, побачив, сфотографував! – презирливо фиркнула, проходячи повз відвідувачів.

Урешті вона зупинилася перед Парфеноном. Це тут у давнину стояла відома статуя богині Афін. На жаль, вона не збереглася до наших часів.

Парфенон сьогодні є лиш тінню тієї прекрасної споруди, побудованої за часів Перикла, а попри те він досі захоплює класичними формами та красою. Афіна з гордістю дивилася на декоративні бордюри та стрункі колони, які були зразком для наслідування та натхнен-

ням для поколінь художників і архітекторів. Та за хвилину вона отямилася від роздумів і нагадала собі, чому вона тут.

Професор Барі Флемінг із Центру археологічних підводних досліджень при університеті в Ноттінгемі прибув спеціально з Англії, щоб проводити дослідження на Криті.

Афіна була геоархеологом, і професор Флемінг запросив її до співпраці. Вона почувалася ущемленою, бо британський науковець обрав її серед багатьох інших працівників Грецької агенції морської археології. Жінка уважно розирнулася. Вона уявляла собі професора як елегантного літнього пана з тростиною. Тому дуже здивувалася, коли до неї підійшов симпатичний чоловік, зовсім не сивий і анітрохи не елегантний. Він мав спортивну статуру та привабливу усмішку джентльмена. Незважаючи на спеку, він був одягнений у світлий елегантний літній костюм, носив темні окуляри й помаранчевого метелика в золоту крапочку.

– Пані Афіна Пападопуліс? – запитав професор і, не чекаючи на відповідь, сам представився: – Я – Барі Флемінг.

– Дуже приємно, – Афіна, вітаючись, подала йому руку. – Як ви мене впізнали? – закліпала вона віями.

– Ви найгарніша жінка на Акрополі, тож я одразу зрозумів, до кого підійти, – відповів професор з винятковою люб'язністю.

Афіна збентежено усміхнулася й мимохіть поправила своє смолисто-чорне кучеряве волосся. Ще ніхто не говорив їй, що вона гарна, бо красунею її радше не назвеш: мала трохи горбатий ніс, була невисокого зросту, та й до фігури моделі їй було далеченько. Вона повністю віддавалася роботі й не переймалася зовнішнім виглядом. Єдиною екстравагантністю та слабкістю, яку вона собі дозволяла, була біжутерія, стилізована під античність. Тому її вуха прикрашали довгі сережки, а на зап'ястках брязкали браслети.

– Може, прогуляємося до Печери німф? – запропонував професор і люб'язно подав Афіні руку, яку та охоче прийняла, після чого вони пішли довго гуляти доріжкою навколо Акрополя.

– Чим саме ви займаєтеся на Криті? – запитала вона. Досі їй не вдалося дізнатися бодай щось на цю тему.

– Проводжу підводні археологічні дослідження, – відповів професор.

– Це чудово, – схвально сказала Афіна. – А чим я можу вам допомогти?

Професор почекав, поки їх омине група туристів, а потім стишеним голосом повідомив:

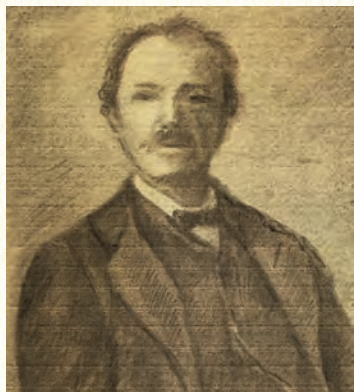
– Ми прочісуємо морське дно в пошуках одного важливого корабля. На його палубі може бути незвичайний вантаж, але це... – він замовк, поправив окуляри і багатозначно подивився на жінку. – Ви вмієте зберігати секрети?

– О, звісно, – Афіна енергійно закивала головою.

– Я теж так думаю, тому власне і обрав вас, – усміхнувся він і продовжив стишеним голосом: – Ми шукаємо одну величезну статую, виконану з найчистішого золота...

Афіна витріщила очі.

– Ви ж самі здогадуєтеся, що ця інформація конфіденційна і в жодному разі ніхто не має про це довідатися. Коли я знайду цей безцінний вантаж, то передам його до грецького музею. Але якщо якісь мисливці за скарбами раніше пронюхають про легку здобич, то все порозкрадають, перш ніж ми встигнемо щось дослідити. Ви ж самі розумієте, що секретність у цій справі необхідна...

Генріх Шліман

Народився 6 січня 1822 року в Німеччині. З раннього дитинства мріяв знайти міфічну Трою, описану Гомером. Через брак коштів закінчив лише початкову школу. Однак завдяки надзвичайній силі характеру і феноменальним лінгвістичним здібностям він самостійно заповнив пробіли в освіті. Він володів чотирнадцятьма мовами, зокрема й грецькою, розробив власний метод, завдяки якому засвоював чергову мову за кілька тижнів. Шліман починав працювати як бідний торговець, але завдяки сумлінності та працьовитості швидко заробив у Росії великі статки. Черговий зарібок він отримав під час золоті лихоманки в Каліфорнії. Він став дуже заможним чоловіком і з того часу почав реалізовувати свою дитячу мрію. Оселився в Афінах і одружився з прекрасною Софією Енгастромену. У 1871–1882 роках разом із дружиною він як археолог-аматор розпочинає розкопки в Гіссарлику, в Малій Азії на теренах сучасної Туреччини. З «Іліадою» Гомера в руках він шукав Трою, хоча навіть вчені не вірили в її існування і вважали її лише плодом фантазії стародавнього поета. На подив усього світу, Шліман, незважаючи на труднощі, відкопав руїни Трої і знайшов «скарб Пріама», що становив собою понад вісім тисяч предметів із золота, срібла і бронзи. Це були чудові прикраси, посуд та зброя. Генріх Шліман помер 1890 року.

Афіна голосно ковтнула слину.

– Ну звичайно ж! Моя країна багато б отримала від цього відкриття! – вона відчула вплив патріотизму. Одночасно десь у закутках її душі з'явилося ще дещо... прагнення слави. Вона, Афіна Пападопуліс, стала б відомою в усьому світі! Цей чарівний професор просто впав з неба! Афіна на мить відчула себе Софією Енгастромену, яка стала дружиною славетного дослідника Генріха Шлімана. Історія любить повторюватися, тож, можливо, й на неї чекає щастя і слава завдяки професору Флемінгу. Він, щоправда, був не німцем, а англійцем, але це, може, іще краще, – міркувала Афіна.

Вона відчувала, що зробить усе, аби допомогти йому знайти цей чудовий скарб...

Про поєдинок Афіни з Посейдоном

Як оповідає легенда, першим засновником Афін був король Кекропс. За часів його мудрого правління місто-держава квітло й розвивалося. Тому ним зацікавилися боги Олімпу – Афіна та Посейдон. Кожен із них хотів стати покровителем заможного поліса.

Боги не хотіли вступати в бійку, тож попросили мешканців Афін, щоб ті самі зробили вибір. Смертні виявилися хитрими й вирішили, що визнають того або ту з богів, хто подарує їм цінніший дар. Посейдон устроїв свій тризуб у скелю Акрополя, і тут-таки звідти заструменіло джерело. Але вода була солоня і непридатна для пиття. Афіна вдарила списом біля солоного джерела, і тієї ж миті виросла чудова олива. Цей дар був дуже цінним. Тож нічого дивного, що покровителькою міста стала Афіна.

Кінець безкоштовного уривку.
Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.